

Ἐφῆς μὲ τὴν ἀστροφεγγιά, μὲ τὸ λαμπρὸ φεγγάρι
μοῦ ἔπρεσε τὸ μαντήλι μου τὸ χρυσοπλουμισμένον
Μακεδ. (Φλόρ.) — Ποίημ.

Καὶ σὺ μὴ φεύγῃς, νύχτα μου, μὲ τὴν ἀστροφεγγιά σου,
τώρα ποῦ ζευγαρώσαμε, εἴν' ἔμορφη ἡ ζωὴ

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 235. Συνών. ἀστροφεγγίδα, ἀ-
στροφεγγίτσα, ἀστροφέγγω (ιδ. ἀστροφέγγος 2),
ἀστροφεγγοῦσα, ἀστροφώσιν, ξαστεριά. β) Ἀ-
σθενὲς διάχυτον φῶς Καλαβρ. (Μπόβ.) γ) Αἰθρίασις τοῦ
καιροῦ κατόπιν κακοκαιρίας Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.)
2) Νύξ φωτιζομένη ὑπὸ πανσελήνου Βιθυν.

ἀστροφεγγιάζω ἀμάρτ. ἀστρουφιγιάζου Θράκ.
(Κομοτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστροφεγγιά.

Ἐκθέτω τι ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὸ ὑπαιθρον ὑπὸ τὸ
φῶς τῶν ἄστρον πρὸς ἀπόκτησιν ἱαματικῆς ἢ μαγικῆς
δυνάμεως: Τ' αἰ - Γιαννιῶ τοῦ κλήδουνα ἔπουνιρὶ δ' ἵκουν
στάχτι μέσα σ' ἕνα ταπί, τ' ἀστρουφιγιάζουν. (ἐκ παραδ.
δ' ἵκουν = σπῆκιν, κοσκινίζου). Συνών. ἀστρονομῶ 3.

ἀστροφεγγίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀστροφεγίδα Κρήτ. (Σητ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστρο καὶ φέγγος καὶ τῆς καταλ. -ίδα.
Ἀστροφεγγιά 1, ὁ ιδ.: Ἀστροφεγίδα ἔχει καὶ δὲ σᾶσε
χρειάζεται φανάρι.

ἀστροφεγγίζω Εὐβ. (Πλατανιστ.) ἀστροφεγίζω
Κρήτ. (Σητ.) ἀστρουφιγίζου Σάμ. ἀστρουβιγίζου Σάμ.
ἄστρουφεγίζω Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστρο καὶ φέγγος.

Ἀστροφέγγω, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀστροφεγίζει καὶ θὰ
βροῦνε τὴ στράτα, ἄνε δὴνε χάσανε Σητ.

ἀστροφεγγίτης ὁ, ἀμάρτ. ἀσπροφεγγίτης Σύμ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστρο καὶ φεγγίτης. Τὸ ἀσπροφεγγί-
της κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἄσπρος.

Ὁ ἀστήρ ἔσπερος: Ἄσμ.

Μὲ μὴ κυρὰ ῥτεν ἄδαρτε, σὰν τὸν ἀσπροφεγγίτη.

(ἄδαρτε = πρὸ ὀλίγου). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστρουλλας.

ἀστροφεγγίτσα ἡ, Ζάκ. Πελοπν. (Μεσσ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστρο καὶ φέγγος καὶ τῆς καταλ.
-ίτσα.

Ἀστροφεγγιά 1, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ποιὸς ἦταν ποῦ τραγούδαγε ἐφῆς τὸ βράδυ βράδυ

ἔς τὸ φέγγω καὶ στήν ξαστεριά καὶ ἔς τὴν ἀστροφεγγίτσα;

Μεσσ.

ἀστροφέγγος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστρο καὶ φέγγος.

1) Ἀστροφεγγῆς ἐνθ' ἄν.: Ἀστροφέγγη νυχτιά Λεξ.
Δημητρ. 2) Οὐδ. ἀστροφέγγω οὐσ., ἀστροφεγγιά, ὁ ιδ.,
Λεξ. Δημητρ.

ἀστροφεγγοῦσα ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστρο, τοῦ ρ. φέγγω καὶ τῆς καταλ.
-οῦσα ἢ ἐκ τοῦ ρ. ἀστροφέγγω καὶ τῆς καταλ. -οῦσα.

Ἀστροφεγγιά 1, ὁ ιδ.: Ἄσμ.

Τὴ νύχτα -ν- ἐκαλλίγωνε μὲ τὴν ἀστροφεγγοῦσα.

ἀστροφέγγω Λεξ. Βλαστ. ἀστροφέγω Πελοπν. (Λα-
κων. Μάν.) ἀστρουφέγου Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστρο καὶ τοῦ ρ. φέγγω.

Ἀπροσ. φέγγει διὰ τῆς λάμπειος τῶν ἀστέρων, εἶναι
ἀστροφεγγιά ἐνθ' ἄν.: Ἀστροφέγει ἔξω Λακων. Ἀστροφέγει
κ' ἦρθα αὐτόθ. Ἀστροφέγει καὶ βλέπω νὰ φύγω Μάν.

ἀστροφώσιν τό, ἀμάρτ. ἀστροφώσ' Πόντ. (ἸΟφ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστρο καὶ φώσιν.

Ἀστροφεγγιά 1, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Μὲ τ' ἀστροφώσ' ἐλέ-
πουμε ἰθαὶ πορπατοῦμε ἸΟφ. Ἀπόψ' ὅλον τὴ νύχταν μὲ
τ' ἀστροφώσ' ἐπορπάναμε (περπατούσαμε) Τραπ. Γοὺς τὰ
μεσάνυχτα εἶχαμε ἀστροφώσ' (γοὺς = ἔως) Χαλδ.

ἀστροφώτιστος ἐπίθ. ΔΜάργαρ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀπο-
στολίδ. 228 ΓΞενοπ. Ἀφροδ. 183 ΑΠροβελ. Ποιήμ. 23
— Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστρο καὶ τοῦ ἐπίθ. * φωτιστός < φω-
τίζω.

Ὁ ὑπὸ ἀστέρων φωτιζόμενος ἐνθ' ἄν.: Κάτω ἀπὸ τὸν ἀ-
στροφώτιστο οὐρανὸ τοῦ Ἀγούστου ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Κ' οἱ οὐρανοὶ χαμήλωσαν οἱ ἀστροφώτιστοι

ΑΠροβελ. ἐνθ' ἄν.

Ἡθελα ἡ ἀγάπη σου | κρυφὰ νὰ μ' ἀσηκώσῃ

σὲ χῶρες ἀστροφώτιστες | π' ἄλλη νὰ βρῶ ζωὴ

ΔΜάργαρ. ἐνθ' ἄν.

ἀστροσιὰ ἡ, σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀστροσία.

1) Ἡ ἔλλειψις στρώματος, κλίνης, τὸ νὰ κοιμᾶται τις
ἄνευ στρώματος σύννηθ. 2) Ἡ ἔλλειψις τάξεως ἐπὶ ἐπί-
πλων, οἰκίας κττ. Ἀθῆν.: Ἀστροσιὰ ποῦ τὴν ἔχει τὸ σπῆ-
τι της! Συνών. ἀσυγυρισιά.

ἀστροτα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀστρουτα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀστροτος.

Χωρὶς νὰ στρώσῃ τις τὴν κλίνην, τὴν τράπεζαν κττ.
ἐνθ' ἄν.: Ἐχω ἀκόμα ἔς τὸ σπῆτι ἀστροτα. Βιάζομαι νὰ γυρίσω
σπῆτι, γιατί ἔχω ἀστροτα σύννηθ. || Ἄσμ.

Πότι κοιμοῦμι ἀστρουτα κὶ πότι δὲν κοιμοῦμι
Μακεδ. (Πάγγ.)

ἀστροτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (ἸΟφ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.) ἀστρουτους βόρ. ἰδιώμ. ἀστρουτε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστροτος.

1) Ὁ μὴ στρωμένος, ὁ μὴ ἡπλωμένος, ἐπὶ τάπητος,
στρωμνῆς κττ. κοιν. καὶ Πόντ. (ἸΟφ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.):
Χαλὶ-στρώμα ἀστροτο. Κουβέρτες ἀστροτες κοιν. Συνών.
ἀνάπλωτος 2. β) Ὁ μὴ σχηματίσας στρώμα ἐπὶ τῆς
γῆς, ἐπὶ χιόνος σύννηθ.: Ἀστροτο τό'χει ἀκόμα ἔς τὸν κάμπο,
μὰ ἔς τὰ βουνὰ τό'στρωσε (ἐνν. ὁ καιρὸς τὸ χιόνι). γ) Ὁ
κατὰ τὴν ἐπίστρωσίν του μὴ ἐξομαλυνθεὶς σύννηθ.: Ἀστρο-
τος σουβᾶς. Ἀστροτη μπογιά. Ἀστροτο χαλίκι. 2) Ὁ
μὴ εὐτρεπισθεὶς δι' ἐπιστρώσεως μὲ τάπητας, καλύμματα
κττ., ἀσυγυριστος κοιν.: Δωμάτιο - ντιβάνι - σπῆτι ἀστρο-
το. β) Ὁ μὴ ἐτοιμασθεὶς δι' ἐπιθέσεως τῶν σκευῶν,
ἐπὶ τραπέζης σύννηθ.: Τὸ τραπέζι εἶναι ἀκόμα ἀστροτο σύννηθ.
|| Παροιμ. Κάλεσμα πολὺ καὶ τραπέζι ἀστροτο (ἐπὶ ἀπρο-
νοήτων) Λεξ. Δημητρ. 3) Ὁ μὴ ἐπιστρωθεὶς διὰ ξυλί-
νου ἢ λιθίνου δαπέδου, ἐπὶ οἰκίας, αὐλῆς, ὁδοῦ σύννηθ.
καὶ Πόντ. (Τραπ.) Τσακων.: Ἀστροτο ὑπόγειο. Ἀστροτος
δρόμος σύννηθ. Ἡ αὐλὴ ἀστροτον ἐν Τραπ. Ἀ τζέα ἐν ἄ-
στρουτε (ἢ οἰκία εἶναι ἀστροτη) Τσακων. 4) Ὁ μὴ σε-
σαγμένος, ἀσαμάρωτος, ἐπὶ ὑποζυγίου σύννηθ. καὶ Τσα-
κων.: Ἀλογο - γαιδοῦρι - μουλάρι ἀστροτο σύννηθ. Ἀστρουτε
μουλάρι Τσακων. Συνών. ξέστρωτος. 5) Ἀτακτος,
ζωηρὸς πολλαχ.: Ἀστροτο παιδί. 6) Ἐκεῖνος ὅστις δὲν
ἔστρωσε εἰς τὸ ἔργον του, δὲν ἐξοικειώθη ἀκόμη πρὸς
αὐτὸ ἐπαρκῶς, ἀδέξιος σύννηθ.: Ἀστροτος ἐργάτης. Ἀντίθ.
στρωμένος (ιδ. στρώνω). 7) Ὁ μὴ λειτουργῶν εἰσέτι
κανονικῶς ἐπὶ ἐργασίας, ἐπιχειρήσεως, μηχανήματος κττ.
πολλαχ.: Ἀστροτη δουλειά.

